

—Són dins. Tanqueu portes, ràpid.

—Portes tancades.

—Engegueu els extractors, que marxi la boira.

La remor somorta dels ventiladors va engolir l'estança i el poc baf que havia aconseguit penetrar va ser xuclat cap a l'exterior. Quan l'aire del Recinte recuperés l'equilibri els extractors callarien de nou.

L'equip de reconeixement duia un cérvol, aquesta vegada. Aniria molt bé per estudiar. No era fàcil, atrapar cérvols. De fet, no era fàcil atrapar res enmig d'aquella maleïda boira. També duia una branca d'acàcia, em va semblar. Era normal; tots els equips de reconeixement havien de recollir mostres animals i vegetals a cada incursió. Eren les normes.

La sala de descontaminació ja estava llesta i preparada. Hi passaria tot l'equip, cérvol i acàcia inclosos.

* * *

—Els animals estan canviant —em va dir Ulma unes hores més tard—. T'has fixat en el cérvol que hem dut aquesta tarda?

—Sí. Què hi heu trobat?

—Petits detalls, diferències molt ínfimes, minúcies que bé podrien passar desapercebudes però que en conjunt formen un animal gairebé nou: les clapas de pèl, l'estrany color dels ulls, les banyes per desenvolupar..., no ho sé, Aleksy, particularitats insignificants que, sumades, em fan dubtar de si allò és realment un cérvol.

Movia el cap a banda i banda, negant les solucions que el seu cervell li llançava desesperadament; gairebé es podia sentir l'olor de neurona cremada. Era així, Ulma: sempre encaboriada amb la feina. Era biòloga, i era un personatge molt important per al Recinte. Es delia per fer ombra al microscopi i l'apassionaven totes les formes de vida.

La vida. Quina cosa més escassa últimament.

—Sembren animals desconeguts, collons —va sentenciar, amargada, finalment.

—Han fet l'anàlisi completa, ja?

—No encara, però pots comptar. Trobaran anomalies a tot arreu, com sempre: òrgans amb formes estranyes, algun element estrambòtic al reg sanguini... jo què sé!

—Com pot ser, Ulma? Com pot ser que els animals puguin viure amb totes aquestes deformacions? Per què no s'han extingit?

—No ho entenc, Aleksy, de debò que no ho entenc.

—I l'acàcia?

—L'acàcia tres quarts del mateix: les vetes de la fusta mostren patrons caòtics i les fulles són amorfes. El món canvia i no tenim ni idea de com ho fa.

—El món es mor, més aviat —vaig sentenciar, pessimista—. Ha detectat res, la ràdio?

—Res de res. Zero freqüències. Allà fora no hi queda ningú amb vida. Fot fàstic.

—Ningú excepte els cérvols. I les acàcies —em vaig atrevir a bromejar.

El comentari va destensar l'ambient i va ajudar a cloure la conversa de manera agradable. Em vaig acomiadar d'Ulma però ella, ja distreta, s'allunyava capficada murmurant obsessivament:

—No ho entenc, no ho entenc.

La feina és tortura i salvació, a parts iguals. Sempre notava aquesta ambivalència treballant a l'hort. Plantar patates em relaxava. Em feia mal l'esquena, però em relaxava. N'havíem de plantar per a cent cinquanta persones, i per a tot l'any. Era una feïnada que requeria atenció constant, però m'agradava. El caràcter cíclic del treball hortícola em tranquil·litzava com cap altra cosa dins el Recinte. Amb aquelles plantes sempre sabies què passaria, eren previsibles: la sembra deixava pas als primers brots que creixien fins a fer flor i desenvolupar fruit. D'alguna manera l'hort em transmetia seguretat; allí dins les coses funcionaven bé. Era l'única cosa certa del meu món; una cosa en la qual hi podies confiar.

—Penses en la *follia*, a vegades? —em va demanar Ulex.

Vaig sospirar. La *follia* era el gran tabú. Era el tema que ens espantava més a tots. La *follia* era el nostre fracàs col·lectiu.

—És clar que penso en la *follia*. Tots hi pensem, de tant en tant. —Vaig arrencar amb força desproporcionada un grill i el vaig entaforar a terra de males maneres. Esperava que amb els meus gestos bastés Ulex entengués que el tema m'incomodava.

No ho va entendre.

—No has pensat mai a escapar-te, alguna hora? A fotre el camp allà fora i ser lliure per uns moments, encara que siguin tan sols unes hores?

—Què vols que et digui —vaig dir jo fent-me l'ofès—. Si la llibertat significa morir-me agònicament per culpa de la boira tòxica... prefereixo estar reclòs aquí dins, la veritat.

—Ja ho sé, que és impossible, Aleksy; ja ho sé, que no... que és somiar, que no serviria de res. Però imagino... imagino que surto a fer un volt, tranquil·lament. Imagino què es deu sentir podent caminar a l'aire lliure sense escafandres especials ni cap d'aquestes andròmines.

—I de què et serveix imaginar això? A tu t'agrada torturar-te. Potser t'agradaria i tot morir allà fora.

—Doncs mira, potser sí. Estic pensant que quan sigui vell i decrepit demanaré de poder morir a fora. Serà l'última cosa que faci però la faré, què coi.

—Ets boig, Ulex. Espero ser viu per veure com et fas enrere.

Jo no volia donar corda a la conversa perquè la *follia* era un tema prohibit; però la veritat és que sí que hi pensava. Crec que tots hi pensàvem, en la *follia*. La *follia* eren les ànsies de llibertat i, a parer meu, pensar en la llibertat és la cosa més humana del món, més encara si n'estàs privat.

Però per més temptadora que fos la dèria de sortir a l'exterior no podíem caure-hi; ens hi anava la supervivència. La nostra prosperitat depenia de l'aïllament i els desitjos de trencar-lo havien de ser castigats. Era dur però era lògic. Era normal.

Ulex era el meu millor amic i ens teníem confiança. Era per això que s'atrevia a parlar de la *follia* amb mi.

No era un tema que es pogués debatre amb qualsevol. Jo no el delataria i ell ho sabia, segur de la meva amistat.

Content que Ulex hagués deixat de parlar, vaig seguir tallant grills i entaforant-los a terra. Vaig accelerar el ritme per separar-me'n i defugir el tema definitivament.

Indis de l'asfalt va ser guardonada amb el XVIII Premi de Narrativa de Ciència-ficció Manuel de Pedrolo, Ciutat de Mataró, 2021, Direcció de Cultura de l'Ajuntament de Mataró. El jurat era constituït per Miquel Barceló (president), Jordi Dòria, Mariona Sabaté i Xesca Oliver, amb Sílvia Sebastian Salvatierra com a secretària.

© del text i la il·lustració de la coberta: Arnau Domènech Vilaregut, 2022

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2022

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: juny de 2022

ISBN: 978-84-1303-387-7

DL: L 452-2022

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L

www.bobala.cat

— imprès a **lleida** —

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.